

Олександра ОСАДЧА

ОСІНЬ СТУКАЄ У МОЄ ВІКНО

*Кобеляки
2008*

ТАКЕ ЖИТЯ.

(спогади)

Мені насnilося село,
Яке я ледве вже впізнала
Зовсім змінилося воно
Багато вже чого не стало.
Вітряк Кіндратів давно зник
Крильми вже більше не махає.
Коваль у кузні не кує,
Вогонь у горні не палає,
Іскри не сипляться навколо
Лежить давно заржавілий плуг.
Колись тут жито половіло
І колосилася пшениця
Росли великі кавуни
Стадами паслись корови, вівці, птиця.
Весело село жило
Усе буяло, все цвіло
Пісні співали вечорами
Тепер пісень вже тих не стало.
Лиші стоять спустілі хати
Моїх однолітків багато
Пішло уже у небуття
Таке життя, таке життя,
І хоч пройдено мною безліч доріг
Та я знов повертаюсь,
Де рідний був поріг,
Де хатка в три віконця
Стояла край села,
А в тій старій хатинці
Весела дівчинка жила.
То була я.

ВКЛОНЯЮСЬ РІДНОМУ СЕЛУ.

(спогади)

Спасибі тобі мое рідне село
За те, що жила тут хоч і дуже давно
Уже пів століття з тобою в розлуці
Та люблю я тебе, як і в юному віці.

Я хочу вклонитися рідному полю,
Яке я люблю до щему, до болю,
Вклонитись ставку, його чистій водиці
Вклонитися греблі і в полі осиці.

Вклонитись усім, хто давно спочиває
Кого не зустріну уже в рідному краї.
І поки ще жити на світі я маю
Усіх я люблю і всіх пам'ятаю.

МОЯ МАЛЕНЬКА БАТЬКІВЩИНА.

На карті Полтавщини
Є є моя маленька Батьківщина,
Де народилась я й змужніла
Село те звється Кротівщина.

Була там у мене
Велика родина
Красива й співуча
Немов солов'їна.

Бачу часто я в снах
Стареньку хатину
Ставок і криницю
І босоногу дитину.

Ось матуся полоще сорочки у воді,
А потім розстелює їх на траві,
Розчісує коси скупавши дитя
Щасливим дитятком отим була я.

Швидко роки спливли
Мов весняна водиця
Давно матусі немає
Й замулилась криниця.

ЯК МАМА СМАЧНО ГОТУВАЛА.

(спогади)

Я часто згадую, як мама
Колись нам смачно готувала.
Тепер усе купують
І швидко все готують.

Мівіну, гамбургери, піццу.
Без картоплинни і без круп
Вам зварять швидко в кружці суп
Добавлять ще туди приправу
Пече у роті мов отрава.

А ось, як мама готувала:
До сходу сонечка вставала,
З криниці воду набирала
І ставила у піч, щоб закипала.

Сама ж ішла на грядку
Збирала там всього у фартух:
Картоплю, бурячок, квасолю,
Пучечок кропу і петрушки
Смачна була в матусі юшка.

Ще нам варила галушки,
Пекла із салом пампушки.
На свята — то вже пироги
В народі кажуть «Хлібу вороги»

Все те вмочалося в сметану
О, Боже, як ми смакували.
Зубки й здоров'я міцне мали,
Бо вітаміни споживали.
Прямо із грядки, із садочки,
Й самі були мов огірочки.

Тепер усе змінилось
І готувати смачно — розучились.

МАМИНІ ДОЛОНИ.

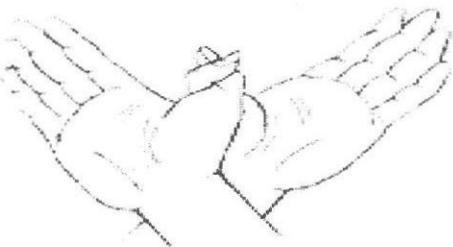
(Світлої пам'яті матусі — присвячую)

Знов на зустріч спішу
З Вами, Матусенько, мила,
Щоб квіти покласти
На Вашу могилу.

Вже ніколи не почую:
«Дорога моя доню»
Та я завжди пам'ятати буду
Баші теплі, матусю, долоні.

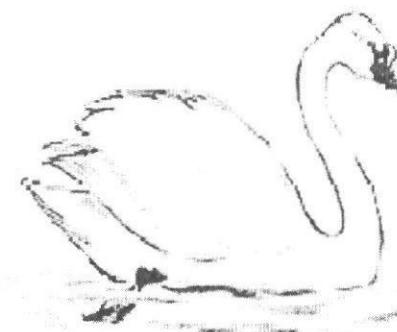
Ті долоні, що тільки у мами,
Що знімали і біль і втому
І так доторкнулись до них
Мені хочеться, знову.

Вже давно я не доня
Я мама й бабуся
Та Ваші теплі долоні
Я пам'ятаю, матусенько, й досі.

ЛЕБЕДИНА ВІРНІСТЬ.

Сталося лихо цієї весни
Поранений лебідь летів до води
«Потерпи мій, лебедику, трішки
Хай торкнуться води твої ніжки»,
Так лебідка до нього зверталась
Та, на жаль, все по іншому сталося...
Крила зранені зовсім стомились
І упав він на землю...
Його очі навіки закрились.
«Що робити мені в чужім краї?»
Лебідка у нього питає.
«Без тебе я жити не буду,
Хай знають про це злії люди.
Ті, що крила поранили другу.
Ніколи я їм не пробачу,
На скелю впаду, життя втрачу,
Щоб ніхто не побачив,
ЯК лебідка за лебедем плаче!»

ЛЕБІДКУ ВБИТО У ГНІЗДІ.

(Дійсно ця подія відбулася в с. Кротівщина, В-
Багачанського району)

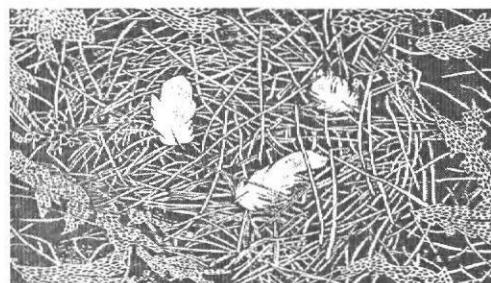
З'явилися лебеді в наших краях
І звили гніздечко собі в комишах
Не дуже його й маскували
Лебедики людям іще довіряли.

Ну звідки птахам було знати,
Що треба скоріше їм звідси тікати,
Що можуть скривдити їх люди,
Що звуться: нелюди — Іуди.

Як страшно жити сьогодні в світі,
Де запросто можуть убити,
Де можуть лебедину вірність розлучити
Самі ж продовжують жити.

Яка ж страшна у вбивці рука,
Чи то рука безумця, чи палача?
О, схаменіться безумні люди
Не будьте схожі на Іуду.

Вам не пробачать дітки школярі
Кров лебідки пролиту на траві
І лебедя смертельний крик
Тавро убивці не змити вам повік.

ХВАЛА І СЛАВА ГОНЧАРУ.

(До 90-річчя з дня народження)

Вклонімось, люди, Гончару
Його чарівному перу
І тим, хто «Альпи» штурмував
І хто з «Дунаю голубого»
Водиці в флягу набираєв
І втамувавши нею спрагу
В похід ішов на «Злату Прагу»
І там в запеклому бою
Перемогу здобував свою.
Перемагала сила волі
Любов до Батьківщини
І простий воїн селянин
Наш вірний Батьківщині син.
Хвала і слава Гончару
Його чарівному перу
І жити буде в віках Гончар,
Бо не було ніяких чар,
Коли на штурм до перемоги
Ішли герой його книги,
А з ними й сам Олесь Гончар.

Земний уклін тобі Суха
За Олеся Гончара.

НОВА ЗОРЯ НАД УКРАЇНОЮ.

(Людмилі Овдієнко присвячує)

Іще не вмерла Україна
Не вмре, повірте мені, друзі,
Допоки з нами жити будуть
Митці, поети й прості люди.

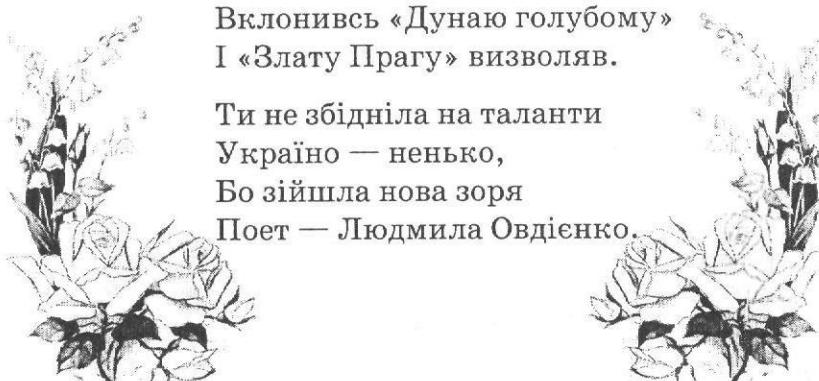
А наше славне минуле
Не маємо права ми не знати:
Ми пам'ятаємо Шевченка,
Його «Катерину» й «Гайдамаки».

Ну хто ж забуде «Енеїду»
І «Москаля-чарівника»,
«Наталку», «Возного» й «Петра»
І сміх, що груди розпира.

А дівчину: в вінку голівка?—
То ж наша Леся Українка
«Лісову пісню» проспівала,
Хоч і здоров'я слабке мала.

І Гончара, що йшов на «Альпи»
І гори тії покоряв,
Вклонивсь «Дунаю голубому»
І «Злату Прагу» визволяв.

Ти не збідніла на таланти
Україно — ненько,
Бо зйшла нова зоря
Поет — Людмила Овдієнко.

І СТАВЛЮ КРАПКУ...

(Людмилі Овдієнко — присвячує)

Як і в кожного в житті
Усе було спочатку
Та швидко сплинув час
І Ви поставила вже крапку.

Вам іноді тяжко жилося
Та все ж багато у житті вдалося
Була робота до душі
Писала гарні Ви вірші.

Багато маєте Ви друзів,
Велику шану, нагороди,
Ще є у Вас надійний тил — Ваша родина
Пишайтесь нею і будьте щаслива.

ВІТАННЯ З ЮВІЛЕЄМ.

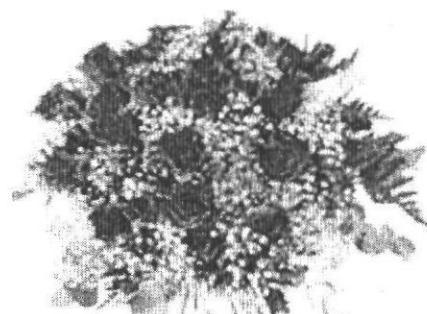
(До 70-річчя В.О. Осадчому)

У полі досягають
Пшениці озимі й ярі
Букетик квітів польових
Я в полі ювіляру назбираю.

Волошки і ромашки
Та ще васильки сині
Пучок любистку й чебрецю
Це все кусочек України.

Все це росте, усе квітує
І трави по коліна,
А де ж косар? Чому так сталось,
Що він живе не в Україні?

Нехай хоч в снах побачиш ти
Зелений луг і поле
Для тебе вже такі далекі
Неначе в небі зорі.

ЛІТНЯ КОСОВИЦЯ.

(До 70-річчя В.О. Осадчому — присвячує)

Ось ти приходиш з сінокосу
І на подвір'ї кладеш косу
Сорочку скинувши обтер
Мокре чоло від поту.

Матуся вже тебе чекає
«Чи вип'еш молочка?» питає
На сонці гріється водиця
Для косаря, щоб він умився.

І полотняний рушничок
Он висить на кілочку
Й сорочка випрана у Пслі
Вже сохне на тиночку.

І борщ парує на столі
І пироги, і паляниця
Так смачно готувала мама
Завжди у літню косовицю.

* * *

Чомусь згадалася мені
Та літня косовиця
Старенька наша хата
Й духмяна мами паляниця.

ШАНОВНИЙ МИКОЛО АНДРІЙОВИЧУ! ВІТАЮ ВАС З ЮВІЛЕЄМ!

У Ваш світлий ювілейний день
Добра і щастя Вам бажаю,
І тост за Вас я підіймаю.

Дзвенить хрусталь за ювіляра,
Контрольний тост всі п'ють до дна,
Щиро бажаю Вам здоров'я
Дзвінкоголосе Вам «Ура, ура, ура!»

Ви наша гордість, чудотворець,
Бо Ваші руки добро творять
Уже багато, багато років
І ви один із тих пророків,
Що так прославили наш край —
Ви, — добротворець, Миколай.

РОДИНІ КАСЬЯН: Миколі Андрійовичу, Яну Миколайовичу та світлій пам'яті батьку і діду Андрію Івановичу — присвячуто.

Шановний Миколо Андрійовичу!
Ви досягли усіх вершин
І Ви достойний батька син
І те, що батько заповів
Не виконать Ви не посмів.

Ви з честю виконав батьків заповіт
Тепер про Вас знає ввесь світ
То ж спи спокійно старий Касьян,
В Миколи є синочок Ян.

Він продовжить Ваш родовід
Ним теж пишався б Касьян дід
І нескінченна ця родина,
Бо в Яна є уже два сини.

Такий могутній, славний рід
Така велика ця родина,
Що йде від батька і до сина.

Низький уклін усій родині,
Яка живе у Кобеляках
На нашій славній Полтавщині.

РОДИНА: ВІД БАТЬКА ДО СИНА.

(Церковні дзвони, відлиті дніпропетровськими металургами, вперше загомонили 19 грудня 1998 року.
Відлиті вони за кошти Миколи Касяна)

(Замість епіграфу)

У кожного з нас
Є мала Батьківщина
Де ти народився,
Де рідна хатина.
Де ненька і батько
Й сивенька бабуся
І треба, щоб ти
До хатини вернувся
Запалює свічки
Каштанів весна
І мов наречена
У білому вишня.
Луна в Кобеляках
Малиновий дзвін
Із храму, що гордо
Вознісся в узвищя.
Красиві і мужні
Тут люди живуть
Такі,
Як Миколи Касяна родина
У їхньому серці
Всі болі людські,
А дар лікування —
Від батька до сина.

ХВАЛА І СЛАВА ХЛІБОРОБУ.

Дозріла в полі вже пшениця
Пора гаряча — косовиця
До сходу сонця косар вже в полі
До дому йде, як зійдуть зорі.

Тяжка робота в хлібороба
Болить все тіло, ломить втома
Багато ночей він не доспав,
Бо вчасно сіяв і вчасно жав.

Хвала і слава хліборобу
Хвала від роду і до роду
Спасибі землице, що щедро вродилось
Спасибі усім, хто на ній потрудились.

ВЕТЕРАНАМ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ —
присвячую.

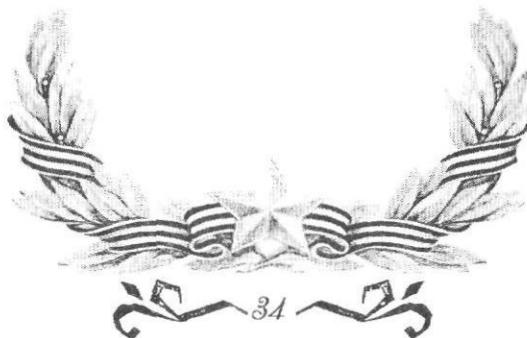
Ви мужньо, солдати пройшли всю війну,
Хоч серце стискалось від болю й жалю,
Коли чужий солдат топтав
Вашу землицю дорогу.

Рубав берізки білокорі
Палив незжатий хліб у полі
Синів і дочок мов худобу
Товарняком повіз в неволю.

Ви землю рідну захистили,
Ви не ставали на коліна,
А з перемогою дійшли
До самого Берліну.

Мій сивочолий ветеране
Чому не спиться тобі ночами?
Які болять найбільше рани?
Оти, що носиш ти на тілі,
Чи ті, що в серці закипіли?

Тоді усе було в диму
Й горілим пахло хлібсм
То ж пам'ятаймо, люди, ту війну
Й ніколи не забудем.

ВЕСІЛЬНИЙ РУШНИК.

(Онуку Олександру Голубу та його дружині Ірині —
присвячую)

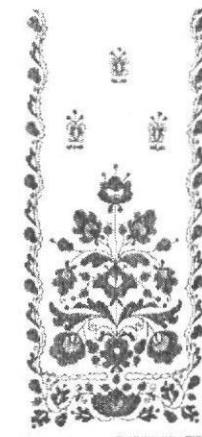
Онука нарешті
Жинити діждала
Весільний рушник
Я йому вишивала.

Два голуби в парі
Розправили крила
На квіти яскраві
Спочти присіли.

Так будьте ви в парі
Сашуню й Іринко
Ми вас привітаєм
І скажемо «гірко».

* * *

Тільки в вашому житті
Хай завжди буде солодко
І ніколи — гірко.

072 84.4 УКР6

Осадча О.Й. "Осінь стукає у мое вікно". — Кобеляки:
КП "Видавництво "Кобеляки", 2008. — 68 с.

ISBN 978-966-8211-31-7

ISBN 978-966-8211-31-7

© О. Осадча 2008

© КП "Видавництво "Кобеляки". 2008

СІЯТИ СЛОВОМ...

Як багато важить доброта! Вона, ніби сонячне світло, зернину пророщає в колосок, а пуп'янок розвиває у квітку...

Мої шкільні роки були багаті на гарних вчителів, та особливе місце серед них займала Олександра Йосипівна Осадча — бібліотекар Кобеляцької середньої школи №1. Це з її добрих рук зійшло до мене у літо після четвертого класу пісне «Прaporоносців» Олеся Гончара.

Слово знаходить свого читача. Кожне написане слово, як посіяне зерно, проростає в серцях. Це — велика відповіальність. Книга переживає свій час, бо має доторк до вічного, до Слова, яке — Бог.

У другій поетичній збірці Олександри Осадчої — ті ж щирість, і залюбленість у красу, прагнення у слові виповісти себе. Мова серця і великий життєвий досвід народжують ці вірші, в яких — і біль, і любов, і радість.

З роси й води Вам, Олександро Йосипівно! На творчість! На добро!

*Галина Гармаш, Член Національної Спілки
писемників України.*

ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ.

Люди в злагоді живіть,
Мир у хатах бережіть,
Не лукавте, не грішіть
Завжди в Храм Святий спішіть.

Хай Господь буде із Вами
І в дорозі і у Храмі
І до наступного Хрещення
Хрест несіть свій без роптання.

Знайте — істина свята
Сам Предтеча в Йордані
Охрестив багато люду
І Спасителя Хреста.

ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІСИПА О.М. — присвячу.

Запалюють свічки в травні каштани
І сад наче в іній посеребрився
І в цей травневий, теплий день
Ви на світ Божий появився.

І ось сьогодні Вас вітають
Здоров'я й щастя усі бажають
Нехай добро з добром ведеться,
Із злом ніколи не зіткнеться,
І не зміліє хай криниця, на доброту,
Злітайте в небо наче птиця,
І хай не стомляться в Вас крила
Усе здолаєте — я вірю
А шлях хай стелиться з троянд,
Бо Ви звитяжець — Олександр.

Вас привітала проста жінка
Кобелячанка — теж Олександра,
Щира українка.

НЕ ОПЛАКАНИЙ ГОРБОЧОК

Вишивала вишиванку
Ночами старенька
І благала; Згадай синку,
Що в тебе є ненька.

Що їй холодно і сумно
У старій хатині,
Що чекає вона в гості
Єдиного сина.

І що день, то за ворота
Іде виглядати,
Чи не їде її синок
До рідної хати.

Не приїхав... Запізнився...
До мами синочок
І на цвінтари з'явився
Неоплаканий горбочок.

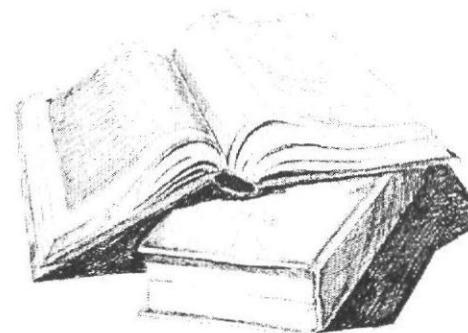
ЛІДІЯ.

(Вчительці української мови та літератури Рубан Лідії
Сергіївні Кротівщянської ЗШ І-ІІІ ступенів —
присвячую).

Щовесни в моїм саду
Розквітає лілія
І так сталося в житті,
Що ми зустрілись, Лідіє.

Я вдячна долі за дарунок
Хоч про нього і не мріяла
Що в моїм житті з'явиться
Чарівна жінка, Лідія.

Хоч нас і розділяють роки
І в мене вже дорослі внуки,
Та єднає нас поезія,
Іще красива квітка, лілія.
Я щиро Богу дякую,
Що Ви є в мене, Лідіє.

ПРОЛІСОЧКИ.

Блакитного неба маленькі кусочки
На землю упали он там у лісочку,
До них пчілка летить,
І комашка присіла
Всі хочуть узнати
Ну що ж то за диво?
А ми розгадали:
То не неба кусочки,
То квіти весняні
На ім'я пролісочки.

ВЕСНИ ПРОВІСНИК.

(Вірш-загадка)

Діткам відгадати треба:
Хто блакитний, неначе небо,
По-весняному прибрався
Й між листочками сховався?

Дітки хором відказали:
Ми відразу ж упізнали,
Ось як підеш у лісочек —
Там і квітне пролісочек.

Але рвать його не будем
Хай росте на радість людям.

ЛІТО КРАСНЕ.

Що за диво літо красне
Все квітує, родить рясно
Лиш погляну я на грядку
І все рахую по порядку.

Ось часник немов солдат,
Тут картопля і буряк,
А тут кріп. ось тут цибуля,
Ось петрушка, пастернак
Вибираї собі на смак.

Це для супу, це для борщу
Буде юшка до смаку
То ж спасибі літо красне,
Що вродило усе рясно.

ВЕСНЯНА ЗАВІРЮХА.

Вітерець тихенько дмуха
Враз знялася завірюха
Серед весни усе біліє
Ось таке в нас сталось диво.

Ми те чудо-чудо диво
Розгадали вміть
То ж із яблуні та вишні
Білий сніг отої летить.

Ось таке бува весною
І не сніг, а як зимою.

СКОРО ЗИМА.

Щоранку дощик моросить
Пожовкле листя опадає
Усе готується спочити,
Усе на зимоньку чекає.

Вже зайчик шубку поміняв,
Щоб злий вовчисько не спіймав,
А хом'ячок в своїй коморі
Зернят запас собі доволі
То й не страшна йому зима
До весни вистачить зерна.

А білочка в своїм дуплі
Склада горішки лісові,
Грибків навішала сама
Їй не страшна також зима.

І лише вовчик та лисиця
Взимку шукатимуть чим поживиться,
Бо літо красне прогуляли
І для зими нічого не придбали.
Ось так. Самі винуваті.

ЗАБАРИЛАСЯ ЗИМА.

Ох набридла нам оця мряка
Кожен день зі стріхи капа
І сидять ввесіль день у хаті
І дівчатка і хlop'ята.

Ось тільки діждемо зими
Мрія всієї дітвори
Тоді на санках наче вітер
З'їдем з високої гори.

А щоб не змерзли в діток ручки
Мама зв'яже їм рукавички,
А бабусенька панчішки,
Щоб не змерзли в діток ніжки.

Та й з санками проблем нема
Забарилася лиш зима.

ТОПОЛЯ.

За селом, в чистім полі
Однока тополя
І так схожа вона
На дівочую долю.

Холодний дощик поливає
Ї листячко зелене
Буря гілочки нагне,
А бува й зламає.

Зламалася доля
В молодої дівчини
Одинокою стала,
Як коханий загинув.

Хоч давно ти у полі
Тополино — одначе
До дівчини — тополі
Лине серце юначе.

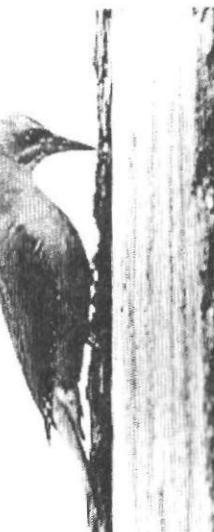
ДЯТЕЛ «СТУКАЧ».

Осінь нарешті й тепло стало
Весна — красна завітала
В кожне місто і село
Все забуяло, зацвіло.

Прилетів дятел «стукач»
Здобувати собі харч
Не сховається ніхто
Від дзьоба довгого його.

Він, як лікар оглядає
Деревця, бо знати має,
Що болить у деревинки,
І де сковалися личинки?

Він добрий лікар, хоч і «стукач»
Саду користь, а дятлу харч.

ДІКІ ГУСИ ПРИЛЕТІЛИ.

Де ж ви гуси забарись?
Скоріш несіть весну на крилах
Ми вже стомились вас чекати
З країв далеких виглядати.

Летіть же, любі, без зупину
Летіть у дощ, туман і зливу
Не зупиняйтесь ні на хвилину
Летіть на рідну Полтавщину.

На цій землі є справжній рай
Вам наймиліший серцю край
І найсмачніша тут водиця,
І найдобріша пшениця.

І хоч дорога вас стомила
І заболіли дужі крила
Та ви здолали шлях і втому
Ви повернулися додому.

ВЕСНА ПРОБУДИТЬ УСЕ.

В природі так вже повелося,
Що ластівки весну приносять
Тоді й пробуджується все
Квіте сад, трава росте.

До лісу бджілка полетіла,
І там на пролісок присіла,
Хоботком нектар зібрала
Спасибі весно, що настала.

Кує зозуля у гаю
Дарує людям роки
Ось вже й зайчатко у траві
Зробило перші кроки.

Біжи маленький не вагайся,
Скоріше сили набирайся
Біжи так швидко, наче птиця,
Щоб не догнала хитра лисиця.

ГОРОБЕЦЬ-СТРИБУНЕЦЬ.

(Байка)

На подвір'ї рано-вранці
 Бравий горобчик розважався
 І не бачить неборака,
 Що до нього з під паркана
 Підкрадається котяра,
 Жовті очі, хвіст трубою
 Зараз станеться біда
 Мій горобчику з тобою.

Вмить схопив він стрибунця
 За куценського хвоста
 Хоч герой і встиг злетіти
 І живий, та от біда
 Залишився без хвоста.

Стрибай пташко, розважайся,
 В різні боки озирайся,
 Коту в лапи не попадайся
 І хвостатим залишайся.

КИЦЯ І ПЧОЛА.

(Бувальщина)

Маленька киця на подвір'ї
 Зранку розважалась:
 Придавила павучка
 Із метеликом погралась.
 Ось за мухою погналась
 Та даремно, не спіймалась...
 Враз побачила, як пчілка
 На ромашку сіла
 І здавалась, що легенько
 Пчілку придавила.
 Що тут сталось?
 Що за біда?
 Лапку киця підняла,
 А у лапку уп'ялася
 Розлютована пчела.
 І тепер кицюня знає
 Пчілка боляче кусає,
 Буде киця тепер знати
 Пчілку краще не чіпати.

МОЯ КИЦЯ – ЧЕПУРУШКА Й РОЗУМНИЦЯ.

Що за чудо моя киця
Чепурушка, розумниця.
Ніч полює, у день їй спиться
Потім довго чепуричця.

Спочатку вуса розчесала,
Хвіст ретельно полизала,
Потім вушка і живіт,
Погострить ще кігті має,
Щоб держали вони міцно,
Як горобчика впіймає.

Ось така у мене киця
Чепурушка й розумниця.

ЛЮБИТЬ КОТИК ДУЖЕ СПАТИ.

(Байка)

Любить котик дуже спати
І не любить полювати.
Ось проснувся котик зранку
Знов нема в нього сніданку
Хоч багато чого снилось
Та нічого не лишилось.

Снилисъ котикові миші,
Ті, що бродять десь у тиші,
Снився котку горобець
Бравий, сірий стрибунець.

Ще приснилась коту риба,
Що хвостом у річці била
І маленький карась,
Що заліз у мул та й зась.

Ще приснилось молоко,
Що по вусиках текло
Каплі в ротик не дісталось
Ну чому ж воно так сталось?

Не везе тут, що й сказати
Мабуть треба менше спати
Полювати треба зранку.
То й не будеш без сніданку.

ДІДОВИ ІМЕНИНИ.

(Гумореска)

Приїхали відмічати
Діду іменини:
Зять, дочка з невісткою
Та їхні два сини.

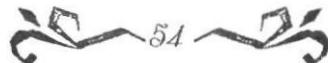
Дідусь каже до бабусі:
«Давай частувати,
бо онуки із дороги
Не привикли ждати».

Бабця з клюкою в руці
З кухні до кімнати
Носить страви запашні
Гостей частувати.

Пообідали всі смачно
Й полягали спати,
А бабусі «дозволили»
З столу прибирати.

До вечора шатається
Бабця, як билина
І тихесен'ко шепоче:
«Слава Богу, що вже скінчились
в діда іменини».

Ось так славно відмітили
Діду іменини:
Зять, дочка з невісткою,
Та їхні два сини.

ПОЛЮВАННЯ НА ЛИСИЦЮ.

(Гумореска)

Зібравсь дід на полювання
Устав рано, на світанні
Взяв патрони і рушницю
Вполювати хоче лисицю.

Взяв харчів, собаку Жучку
Скрутив добру самокрутку,
Щоб не хотілось вночі спати,
Як буде лисицю полювати.

Як уб'є він ту лисицю
Зшиє собі шапку і рукавиці.
Буде й бабі на торочку
На спідницю та сорочку.

Повечеряв дід і Жучка
Прямо під дубом у лісочку,
Прилягли тут на травичку
Та й проспали цілу нічку.

А дідова шапка й досі
Все ще гуляє десь у лісі.

ОСІНЬ СТУКАЄ У МОЄ ВІКНО...

Осінь вже й осінь стукає
У мое вікно,
А де ж поділось мое літо?
Мовби й не було.

Наче вишні не буяли
Не цвіла калина
Не була я юна
Не була вродлива.

Молодість і врода
Все в мене було,
Жаль на осінь залишилось
У морщин очках чоло.

Та ще вишня і калина
Уже не буяє,
І нагадує мені,
Що літо минає.

Полюблю я тебе осінь
І похмурою й сумною
Знаю, мое літо вже пройшло
І прощається зі мною.

4 25

Я СИЛЬНА ЖІНКА.

Я сильна була жінка
І тілом і душою
Завжди жила серед природи
І в злагоді із нею.
І не страшні мені були
Дощі та буревії
Я все змогла в житті здолати:
Хвороби, рідних втрати
І тільки старість
Ще не навчилась
На жаль перемагати.
Вона підкралась непомітно,
Коли і нечekалось
І хоч здолала мое тіло
Душа здоровою осталась.

5

ДІДОВИ ІМЕНИНИ.

(Гумореска)

Приїхали відмічати
Діду іменини:
Зять, дочка з невісткою
Та їхні два сини.

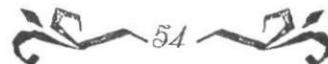
Дідусь каже до бабусі:
«Давай частувати,
бо онуки із дороги
Не привикли ждати».

Бабця з клюкою в руці
З кухні до кімнати
Носить страви запашні
Гостей частувати.

Пообідали всі смачно
Й полягали спати,
А бабусі «дозволили»
З столу прибирати.

До вечора шатається
Бабця, як билина
І тихесенько шепоче:
«Слава Богу, що вже скінчились
в діда іменини».

Ось так славно відмітили
Діду іменини:
Зять, дочка з невісткою,
Та їхні два сини.

ПОЛЮВАННЯ НА ЛИСИЦЮ.

(Гумореска)

Зібравсь дід на полювання
Устав рано, на світанні
Взяв патрони і рушницю
Вполювати хоче лисицю.

Взяв харчів, собаку Жучку
Скрутив добру самокрутку,
Щоб не хотілось вночі спати,
Як буде лисицю полювати.

Як уб'є він ту лисицю
Зшиє собі шапку і рукавиці.
Буде й бабі на торочку
На спідницю та сорочку.

Повечеряв дід і Жучка
Прямо під дубом у лісочку,
Прилягли тут на травичку
Та й проспали цілу нічку.

А дідова шапка й досі
Все ще гуляє десь у лісі.

РІДНИЙ КРАЙ

(спогади)

Мій рідний край
Степи безкраї,
Жайворонки в житі,
Солов'ї у гаї.

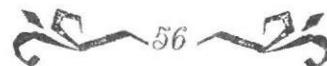
Усе знайоме мені з дитинства,
Бо сходжено босими ногами,
А солов'їний спів ще й досі
Сниться довгими ночами.

І серце защимить, коли побачу
Жайворонка в житі
Та ще згадаю своє дитинство
Згадаю та й заплачу...

Так хочеться мені пройтись
Отими рідними стежками
Торкнутись колосочків жита
Почути солов'я у гаї.

На жаль стежки позаростали
Полином та будяками,
А я давно вже не ходжу
Знайомими стежками,

І тільки в снах, як на яву
Я часто там буваю,
Та по можливості пишу
Про все, що пам'ятаю.

КОРОТКО ПРО СЕБЕ.

Мое рідне село!

Я щаслива, що були в моєму житті ті незабутні роки, коли я, босоноге дівча, ходила по твоїх стежках та слухала спів пташок, пила холодну джерельну воду, лічила зорі на небі, мала безліч хороших друзів, простих селян і я вдячна щиро Вам, що ви були у моєму житті.

Я, Осадча Олександра Йосипівна (Джурка), народилась 6 лютого 1936 року в селі Кротівщина В-Багачанського району в сім'ї колгоспників.

Мій батько Джурка Йосип Якович. Моя мати Джурка Параксової Степанівна. Батько помер дуже молодим, коли мені виповнилося 1 рік і 6 днів.

У батьків нас було троє: я, брат Юрій та сестра, теж Олександра, яка померла в рік і тому мене назвали Олександрою на честь покійної сестри.

І так я, дитина війни, як і всі мої однолітки і наше дитинство припали тяжкі роки війни, а на юнацькі — післявоєнна розруха, відбудова. Війна забрала чоловіків на фронт, а тому на долю жінок і нас, дітей випав тяжкий тягар відбудови розрушеного війною, але війна забрала не тільки чоловіків, було забрано в неволю молодь: синів і дочок і вже після війни по одному вони поверталися до рідних домівок. Цілих 4 роки була полонянкою і моя тіточка (уже нині покійна) Джурка Наталія Яківна.

Ми ж, діти війни, рано ставали дорослими. Ще у війну у свої неповні 5 років я вже пасла у тітки корову, а вона жила в кінці села і той куток (якщо мені не зраджує пам'ять) називався Харбин. І от я, мале дівча, ранком бігла берегом до тітки, а вечером поверталась додому в окоп, де ми ночували у війну. Іноді приходилося бігти під свист куль, але страху не було, я ще не усвідомлювала,

що таке війна, що вона убиває і калічить, лише згодом, коли прийшлося віч на віч побачити і ворогів, і жертви від них прийшов страх. І навіть після війни, вона нагадувала про себе.

Втікаючи з села німці всі боєприпаси вкинули в ставок: ящики з снарядами, міни які згодом і спричинили страшну трагедію.

На храмовий день Петра і Павла хлоп'ята знайшли у ставку снаряд і почали його розбивати на мосту. Вибух страшно сили сколихнув уже мирне село. Багато загинуло і покалічилось дітей. Це було страшно, я стала свідком ще одного горя посіяного війною. Мені і тепер, через багато років боляче і страшно згадувати ті події. Алежити треба було. І ми жили, не завжди хліб був досоччу, не завжди тепло було у вдовиній хатці, не завжди було що взути і одіти. З одягу ми мали тільки те, що шила мама; виростивши коноплі, вимочивши, витіпавши їх, вона пряла, сама ткала полотно і десь на Різдво шила нам обновки; сорочки, спідницю, покрашену бузиною чи корою вільхи, така ж була кофтина і платок. На ноги завжди були валянки, які теж мама шила сама і здорові калоші, склеені з шини і одівались валянки уже, як були гарні приморозки, а так все літо бояском і в школу, до церкви. Не треба було крему на обувку, ні латок, ніжки все витримували, зате вони вміли швидко бігати, за що я їм завдячувала, коли на районних змаганнях у В-Багачці по бігу я отримала 1 місце і в нагороду отримала зошит за 3 коп. Це була розкіш. Але, щоб попасті на змагання я повинна була з Кротівщини пройти пішки 8 км, зайняти 1 місце і повернутись додому. Ось так здобувалась тоді перемога, але ж як мені завидували мої друзі, бо зошит на той час була велика розкіш, ми тоді писали на сірому обгортковому папері, який брали з під шовкопрядів і

робили блокнотики, і хоч уроки готувала пасучи гусей навчалась гарно, виручала хороша пам'ять, прослухавши на уроці вчителя мені було досить, а якщо ще вдавалось хоч раз прочитати, то п'ятірка була гарантована. Книг тоді не було, одна книга у вчителя, і ми читали в класі, один читає, а решта слухає. Я завжди любила літературу, гарно писала і класну стінну газету завжди писала я.

Пасучи гусей чи кіз я не тільки готувала уроки, в мої обов'язки входило збирання колосків, а тому крім відра з водою для гусей, через плече вішала мішок для колосків, а за спиною ще й носилка (така собі штука для соломи) щоб нагребти мамі стерні, бо вона повинна була топити піч кожен день, щоб зготувати сніданок та обід і спекти хліб. Та, щоб затопити ранком піч потрібен був вогонь (сірників тоді не було) вогонь здобували кресалом, і вранці мама посыпала когось з дітей, мене чи брата до тих, в кого уже блимав каганчик і з димаря йшов дим, по жаринку. брався черепочок з горщика і бігом, бо мамі треба будо до світанку витопити піч, зготувати обід і встигнути на роботу. перед початком навчального року ми готувались до школи.

Наш ставок був для нас усім: тут мочились коноплі, пралась білизна, ловили карасів, ріс очерет, який жали, коли замерзав ставок і утепляли ним хати, косили осоку і нею застеляли на Трійцю домівку, а ще то була наша баня, ми там милися, шкрабли порепані п'яти (мила не було, то терли ноги осокою та жабуриням, що пінилось, як мило. Прали до школи одяг, вдома мама мила голову лугом і ти вже готовий до школи. Щоб скласти кудись своє шкільне приладдя, мама шила з полотна шаньку, яку носили через плече, з бузини робили чорнило, до палочки кріпилось нитками перо, яке мама купувала на базарі на рік одне і вже в кінці року воно скрипіло і бризкало, але служило вірно, певно теж відчувало, що воно єдине.

Так розпочинається навчальний рік. Восени ми вибрали огорожу, а весною копали, решту, що під кукурудзю чи гарбузи рихлили бороною.

Мама в'язала мотузку до борони і ми з братом впрягались, а мама, щоб борона не плигала, клала на неї пеньок, а сама ще й придавлювала вилами і от вам така картина: двоє дітей, впряжені замість коня, а мама придавлює і керує.

Я згадую ці сумні епізоди свого дитинства і з болем і з радістю бо впевнена, що ми вижили тільки завдяки своїй загартованості і виносливості, бо як і в природі виживає тільки сильний, слабий погибає, ми ж жили по закону природи, вона нас годувала, одягала, гріла і ми були з нею в злагоді.

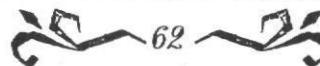
В нашій маленькій дружній родині всі дуже любили квіти, а в мої обов'язки входило коло нашої убогої хатки сіяти квіти і хоч то були прості квіти, але буяли ціле літо; чорнобривці і гвоздики, портулак, кручені паничі, вербичка, мітіоля, зате як вона пахла вечорами. Гвоздики ж восени мама зривала, засушувала і на Різдво квітчала разом з рушниками, образами, яких тоді в кожній сільській оселі було багато. Селяни на той час ще були досить віруючими, ще не втратились родинні традиції, обряди такі, як колядування, посипання, носили хрещеним вечерю у святвечір. Як ми чекали тих свят; бо і хліб піксся біліший і пироги з буряком та сухими вишенками і кутя та узвар і всього цього найдалися у свята досхочу і мабуть тим і відрізнялись святки від сірих буденних днів. А якщо за колядку хтось давав коржика, спеченого на буряковій юшці (сахару тоді не було) то Боже мій, яка то була смакота.

Моя хрещена, мамина двоюрідна сестра була одружена з священником о. Романом (доречі він і вінчав

мене у с. Кротівщина в 1953р.) так от вона за вечерю давала мені крім пирогів ще три, а іноді п'ять коп., то були гроші на той час то ж і не було дивно, що вечерю я несла спочатку до хрещеної.

Проходили святки і шкільні канікули весело, ми каталися з гірки, на ковзанці, і хоч санок не було, зате ми вміли робити з льоду круглі ґедзики, морози тоді були великі і сталі, зими снігові, ставок замерзав добре і надовго. Але ми не тільки розважались, в наші обов'язки входило набити пеньків на ставку для топіння, поки він замерзнув. Потроху почало налагоджуватись життя. Почали в клуб привозити підводою движок і крутили кіно, та щоб попасті в клуб крім білета ще треба було в щось взутись. І от моя подруга Надія Бестер (нині Крикливець) носила мені чоботи. В неї був батько і коли батьки влягались спати, вона нишком брала батькові величезні кирзаки і несла мені, а сама взуvalа материні і ми бігли в клуб і хоч це було не часто та для нас тоді це було щастям. Закінчивши сім класів у 1951р. треба було продовжувати навчання у В-Багачці, при чому навчання було платне. Мій брат закінчив сім класів першим і уже ходив у школу в В-Багачку (звичайно ж пішки), а мені хоч як хотілось навчатись прийшлося іти працювати, мама не змогла б за двох платити. Я дуже плакала, благала маму хоч і розуміла, що за двох платити вона не зможе. Втішаючи мене мама сказала: «Дочки, ти повинна піти в найми (доглядати дитину в м. Полтаві), щоб Юра навчався, йому, доню, треба йти в армію, а тобі наука не потрібна, ти вийдеш заміж і житимеш, як усі жінки». Хоч і знала моя добра матуся, який то був біль для мене. Я розуміла, що повинна працювати і ту десятку віддавати за навчання брата, але ж як хотілось вчитись. І так я стала нянькою в м. Полтава в родині вчителів, няньчила

хлопчика, якому не було і року. То була велика жертва, але виходу не було, життя було дуже важке. Після року праці в Полтаві я знов пішла у найми уже в м. Миргороді і знову ж для брата, тільки б він навчався (Він закінчив навчання, відслужив в армії 3,5 роки, закінчив Красногорівський технікум, потім Київський інститут інженера економіста важкої промисловості, все заочно, працюючи в Кротівщанській школі лаборантом і вже одружившись переїхав у В-Багачку, закінчив вищу партійну школу і все життя працював на керівних посадах). Так от моя нова служба була така ж, тільки набагато важча, бо то була велика родина, мала свою оселю, город, хазяйство. В мої обов'язки входило вставати дуже рано, на дворі під навісом була звичайна плита (газу не було) я повинна поки встане хазяйка вибрati попіл, наносити дров, води, а хазяйка готувала сніданок для родини, я ж ішла до корови; вичищала, напувала і чистила, хазяйка доїла (іноді приходилося і мені) виганяла до череди, восени гребла листя в парку (жили рядом) і носила лантухом на підстилку корові, полола город, носила на базар залишки молока, сиру, наношувала води з колонки для всіх домашніх потреб і лише пізно у вечорі лягала спати на дерев'яний тапчан у веранді вкрившись хазяйським пальтом. І хоч було і холодно засипала відразу, бо за день так стомлювалась, що сил вистачало тільки доторкнутись до подушки. І ось брат закінчив школу і я повернулась додому, зразу ж пішла працювати в школу техпрацівницею, щоб хоч щось заробити і купити собі одяг, з наймів я прийшла не маючи нічого ні одітись, а в ту пору мені ішов уже 17-й рік. Не пам'ятаю, яка була зарплата тоді у техпрацівниці (певно ж, що не велика), але то були гроші, за які я мріяла купити собі одяг. Складала кожну копійку

(в'язала і вишивала) і майже рік пройшов, коли я купила собі пальто, вперше в своєму житті я мала свій одяг, а не з чужого плеча. А потім пошили мені ще й чоботи. Згодом вирішила вишити собі сорочку (тоді дівчата носили вишиванки, а на весілля обов'язково вишивали весільну сорочку). Я вишивала вечорами, брала рукави на роботу і у вільну хвилинку шила, сорочка вийшла гарна (Вона в мене і зараз зберігається, бо то ж моя свята, я в ній ішла заміж, вінчалась).

На свої роки я вже була сформована дівчина: висока, струнка, чорноброда з гарною косою, з ясними синіми очима. (І через багато років, я написала вірш «Душа не хоче спочивати», який і починається таким рядком: «Я мала очі голубі, наче волошки в житті» і свою збірку назвала теж рядком з цього вірша: «Душа не хоче спочивати, вона живе і юна»). Пам'ятаю я і той рік, коли я познайомилася з своїм майбутнім чоловіком. Тоді почали проводити вибори. У школі в класі ставили кабіни, як і тепер, але клас тоді прикрашали рушниками, килимами (брали в людей) і все було дивно і святково, і от на виборах у школі вперше побачив мене мій Григорій. (Це щось символічне, школа моя це моя доля). Він тоді працював по електрифікації села, жив на квартирі у свого товариша і побачивши мене закохався. Невдовзі ми одружилися, але перш чим дати дозвіл на одруження моя матуся поставила умову; видам дочку тільки тоді, якщо обвінчаетесь (мама була глибоко віруюча, співала в церковному хорі, мала чудовий голос).

Закоханий погодивсь на її вимогу, прислав старостою тодішнього голуву колгоспу Джурку Василя і 26 квітня нас розписали у сільській раді (хоч мені ще не було повних 17 років) та наречений домовивсь, а 17 травня 1953 року отець Роман нас обвінчав.

У 1954 році у селі Кротівщина народилася моя донечка Надія, а в грудні місяці 1956 року ми виїхали в м. Кобеляки, куди був направлений мій чоловік на роботу в Профтех училище майстром виробничого навчання (училище і понині є). Почався новий виток моєgo життя, уже заміжньої жінки, якій 6 лютого того року виповнилося 20 років, а 24 лютого донечці 2 рочки.

Жили на квартирі. Пам'ятаю, що приїхали ми в неділю, грузовою машиною, забираючи мене чоловік сказав: брати нічого не треба, усе є. Взяли дитину, стару скриню, куди склали постіль і койще з одягу, взяли свої благословенні ікони і матуся дала хлібну, а покійна моя тітонька Наталка принесла мішок пшениці я вже не знаю й для чого. Ні посуду, ні відра для види, навіть ножа не було, щоб урізати хліба. Коли я зайдла в квартиру, то завмерла: стояло одне ліжко з панцерною сіткою (хазяйчине, як потім вияснилось). Занесли скриню, хазяйка дала макітру з водою, сіли на скриню (бо стільців не було) і чоловік тоді сказав: «Ось з цього, кохана, почнем своє життя», і сьогодні вже більше, як пів століття, як ми в Кобеляках і тепер це моя друга маленька Батьківщина, якій я багато чим завдячу. Тут я маю свій дім, тут я продовжила і закінчила школу, здобула освіту, мала роботу, яку любила безмежно (працювала бібліотекарем в СШ №1) пішла на заслужений відпочинок, маю шану від людей і багато друзів, одружила доньку, маю двох онуків, видала першу свою поетичну збірку, співпрацюю з двома місцевими газетами «Колос» та «Ехо Кобеляк» в яких друкуються і до роковин літературної сторінки в газеті «Ехо Кобеляк» здобула перемогу і отримала II номінацію на патріотичну тематику за вірш «Каштани падають на брук...». Мрію видати збірочку поезії, вишивала, бо це мое хобі і

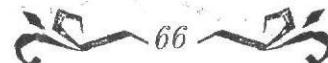
маленький додаток до моого скромного пенсійного бюджету. Мої уподобання — це поезія, вишивання, кросворди і квіти, яких так багато на подвір'ї. Дуже люблю птахів, у дворі зими завжди висить годівничка, а тому в своїх віршах часто пишу про своїх друзів птахів: про сороку і дятла, синичку і горобчика, соловейка і зозулю, снігурка та зайчика. Мій старший онук жив з нами, ходив у дитсадочек, школу, навчався в м. Полтава, працював у земельному відділі землевпорядником, прожив з нами 20 років, тепер живе в м. Кременчук, має свою однокімнатну квартиру. Другий онук працює і навчається в інституті на 4 курсі (інженер комп'ютерщик програміст в майбутньому), рік тому одружився, дружина студентка III курсу інституту. Доњка працювала старшою медсестрою в дитячому садку, в 49 років пішла на пенсію за вислугою років. Зять через рік вийде на пенсію. Мій брат і невістка померли в одному році. Матуся жила з ними і, поховані обох, була паралізована і я забрала її до себе в Кобеляки, і через 1,5 роки вона померла на 91 році життя, і похована тут. Ось коротенько про себе, мою родину. Хороше і не дуже, але таке мое життя іншого не має, та я вдячна Богу і долі за нього. Я не нажила великих статків, але рахую себе щасливою людиною, бо маю те, що не купити за гроші: подружню любов, хорошу доњку, онуків. Люблю все що мене оточує — природа, птахи, квіти і все це дає мені наснагу жити, радіти життю і творити, бо без всього цього я не мислю свого життя. І хоч доля не завжди була ласкава до мене, я вдячна їй за все, що вона мені подарувала.

Олександра Осадча (Джурка)

м. Кобеляки 2007р.

Зміст

СІЯТИ СЛОВОМ...	3
ОСІНЬ СТУКАЄ У МОЄ ВІКНО...	4
Я СИЛЬНА ЖІНКА...	5
Я НЕ ЛЮБЛЮ ПОХМУРИХ ДНІВ...	6
ПОРИ РОКУ...	7
КАШТАНИ ПАДАЮТЬ НА БРУК...	8
ЖУРАВЛИНА СТАЯ...	9
МОЯ УКРАЇНА...	10
МОЙ КОБЕЛЯКИ...	12
МАЛЕНЬКА РІЧКА КОБЕЛЯЧОК...	13
ЧОМУ РІЧКА ЗВЕТЬСЯ — ВОРСКЛА?	14
ЗУСТРІЧ З ШКОЛОЮ ЧЕРЕЗ БАГАТО РОКІВ...	15
ТАКЕ ЖИТТЯ...	16
ВКЛОНЯЮТЬСЯ РІДНОМУ СЕЛУ...	18
МОЯ МАЛЕНЬКА БАТЬКІВЩИНА...	19
ЯК МАМА СМАЧНО ГОТУВАЛА...	20
МАМИНІ ДОЛОНІ...	22
ЛЕБЕДИНА ВІРНІСТЬ...	23
ЛЕБІДКУ ВБИТО У ГНІЗДІ...	24
ХВАЛА І СЛАВА ГОНЧАРУ...	25
НОВА ЗОРЯ НАД УКРАЇНОЮ...	26
І СТАВЛЮ КРАПКУ...	27
ВІТАННЯ З ЮВІЛЕЄМ...	28
ЛІТНЯ КОСОВИЦЯ...	29
ШАНОВНИЙ МИКОЛО АНДРІЙОВИЧУ!	
ВІТАЮ ВАС З ЮВІЛЕЄМ!	30
РОДИНІ КАСЬЯН: Миколі Андрійовичу, Яну Миколайовичу та світлій пам'яті батьку і діду Андрію Івановичу — присвячую.	31
РОДИНА: ВІД БАТЬКА ДО СИНА...	32
ХВАЛА І СЛАВА ХЛІБОРОБУ...	33
ВЕТЕРАНАМ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ — присвячую...	34
ВЕСІЛЬНИЙ РУШНИК...	35
ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЕ...	36
ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ІСИПА О.М. — присвячую...	37

НЕ ОПЛАКАНИЙ ГОРБОЧОК...	38
ЛІДІЯ...	39
ПРОЛІСОЧКИ...	40
ВЕСНИ ПРОВІСНИК...	41
ЛІТО КРАСНЕ...	42
ВЕСНЯНА ЗАВІРЮХА...	43
СКОРО ЗИМА...	44
ЗАБАРИЛАСЯ ЗИМА...	45
ТОПОЛЯ...	46
ДЯТЕЛ «СТУКАЧ»...	47
ДІКІ ГУСИ ПРИЛЕТИЛИ...	48
ВЕСНА ПРОБУДИТЬ УСЕ...	49
ГОРОБЕЦЬ-СТРИВУНЕЦЬ...	50
КИЦЯ І ПЧОЛА...	51
МОЯ КИЦЯ — ЧЕПУРУШКА Й РОЗУМНИЦЯ...	52
ЛЮБИТЬ КОТИК ДУЖЕ СПАТИ...	53
ДІДОВІ ІМЕНИНИ...	54
ПОЛЮВАННЯ НА ЛИСИЦЮ...	55
РІДНИЙ КРАЙ...	56
КОРОТКО ПРО СЕВЕ...	57

ОСІНЬ СТУКАЄ У МОЕ ВІКНО...

Осінь вже й осінь стукає
У мое вікно,
А де ж поділось мое літо?
Мовби й не було.

Наче вишні не буяли
Не цвіла калина
Не була я юна
Не була вродлива.

Молодість і врода
Все в мене було,
Жаль на осінь залишилось
У морщин очках чоло.

Та ще вишня і калина
Уже не буяє,
І нагадує мені,
Що літо минає.

Полюблю я тебе осінь
І похмурою й сумною
Знаю, мое літо вже пройшло
І прощається зі мною.

25 4 25

Я СИЛЬНА ЖІНКА.

Я сильна була жінка
І тілом і душою
Завжди жила серед природи
І в злагоді із нею.
І не страшні мені були
Дощі та буревії
Я все змогла в житті здолати:
Хвороби, рідних втрати
І тільки старість
Ще не навчилася
На жаль перемагати.
Вона підкралась непомітно,
Коли і не чекалось
І хоч здолала мое тіло
Душа здорововою осталась.

25 5 25

Я НЕ ЛЮБЛЮ ПОХМУРИХ ДНІВ.

Я не люблю похмурих днів
Я хочу сонячних, ласкавих,
Ще не люблю я злих людей
І не люблю лукавих.

Люблю людей я щирих
Із світлою душою,
Щоб доброти було по вінця
І йшла вона від серця і до серця.

З усмішкою дитини
Я хочу сонце зустрічати
Людям робить тільки добро
І від людей добро теж мати.

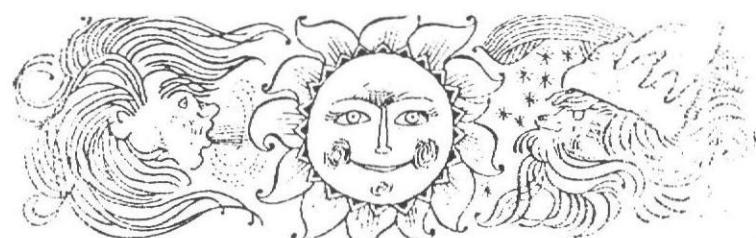
ПОРИ РОКУ.

Я так люблю весну,
Коли буяють квіти,
Коли діждалися тепла
І дорослі й діти.

Коли на луках косять сіно,
То це вже прийшло літо,
Коли ж збирають врожай
Й всього вродило вдосталь,
То значить, що прийшла уже
Золотолиста осінь.

Люблю і сніжну я зиму,
Коли мороз та іній,
Коли хурделиця мете
І снігу по коліна.

Я так люблю всі пори року
І жду їх з нетерпінням,
Бо кожна пора дає мені
Наснагу для творіння.

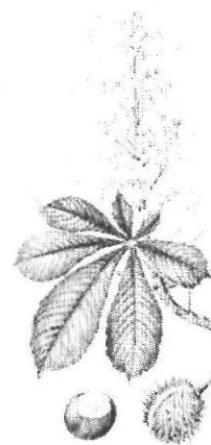
КАШТАНИ ПАДАЮТЬ НА БРУК...

(За цей вірш 15.06.2007р. отримала II номінацію на патріотичну тематику)

Каштани падають на брук
І чути тихе стук, стук, стук,
І листя вже багрянцем вкрилось
Осінь... Морози перші вже з'явились.

Все відцвіло, все відбуяло,
Пташки в каштанах відспівали,
В гаю зозуля не кує
Пора осіння настає.

Я до болю люблю своє місто в каштанах,
Коли весною свічками вони зацвітають
Люблю й осінній дивний звук
Ледь чутне тихе стук, стук, стук
То каштани падають на брук...

ЖУРАВЛИНА СТАЯ.

Зажурилася верба,
Що лист падає
І несе його вода,
А куди не знає.

Вже й зозуля не кує
У зеленім гаї
І збираються в дорогу
Журавлині стаї.

Полетять вони у вирій,
У теплу країну,
А я знов буду чекати
Стаю журавлину.

МОЯ УКРАЇНА.

(До 16 роковин Незалежності України)

Моя Україна, ти, як чарівна дівчина
Заквітчана стрічками
І в яскравім вінку,
Це соняшник жовтий,
Як прапор Вкраїни,
Що розкинувсь в безмежнім степу.

Моя Україна — це гроно калини,
Що красується у мене в садку,
Моя Україна — це Верховина,
Це вівчар із трембітою,
Що славить дивну красу.

Моя Україна — це ріка Черемшина
І все це твоє і мое
Молюсь я за тебе моя Україно
І дякую Богу, що ти в мене є.

МОЇ КОБЕЛЯКИ.

(До дня міста — присвячую)

Мої Кобеляки, люблю вас до болю,
Ніколи не зраджу цієї любові.
Люблю я каштани і липи пахучі,
Ранковий туман і над Ворсклою кругі.
І Храм наш величний
З лунким передзвоном...
Школярика з ранцем,
Що прямує до школи.
Люблю красиву легенду
Про «Кобів» та «Ляхів»,
Які й утворили славні наші Кобеляки.
То ж любіть своє місто,
Як мати дитину,
Любіть край полтавський,
Любіть Україну.

МАЛЕНЬКА РІЧКА КОБЕЛЯЧОК.

Маленька річка Кобелячок
Звідки береш ти свій початок
Весною луки заливаєш,
А в літню спеку пересихаєш.

Живем ми в злагоді з тобою,
А ти живеш із нами
І так ведеться це віками.
І не важливо де твій початок
Важливо, що ти у нас є
Маленька річка Кобелячок.

ЧОМУ РІЧКА ЗВЕТЬСЯ – ВОРСКЛА?

(До дня міста — присвячую)

Я прочитала про подію,
Яка давно ввійшла в історію,
Що в Кобеляках був царь Петро
Тоді й упало в річку його підзорне скло.

Розгніавсь цар на річку
І дав їй тоді кличку:
«Ти вкрада річко в мене скло
Й від нині щоб там не було
Тебе всі кличуть, як «Вор скла»
У російського царя.

І з тих пір це Ворскла — річка
Не бурхлива, невеличка
Та пишаємось ми нею,
Бо річка стала вже історією .

Та й самі ж бо Кобеляки
Утворились із легенди
Від племен: «Коби» та «Ляхи».

Ось так Ворскла й Кобеляки
Стали на історію багаті.

25 14 25

ЗУСТРІЧ З ШКОЛОЮ ЧЕРЕЗ БАГАТО РОКІВ

Рідна школо моя
Уже більш пів століття,
Як я з тобою в розлуці,
А здається мені, що я ще в юному віці,
Що струнка і красива
Із ясними очима
І не було отих літ,
Що уже за плечима.
Я не соромлюся, друзі,
Своїх зморщок, сідин,
Ні слізози, що скотилася повік,
Коли пригадала той далекий 1951 рік.
Мною пройдено вже
Безліч доріг
Та я знов повернулась
До своеї школи, де рідний поріг.
Я щаслива від зустрічі
І так хочеться ще жить
Ранком сонце зустрічати
Все навколо любить.
Та сіяти добро,
Не золото копити
І не копити серебро,
А бути багатою,
Та бути щасливою
Від зустрічі із школою
Із золотою нивою.
І в день яснолицій,
І в день хмуро-сірий
По людському просто жити,
А поки житиму творить.
Писати прозу і вірші
Для людей і для душі.

25 15 25